

Rolnummer 5020
Arrest nr. 131/2011 van 14 juli 2011

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over de artikelen 55 en 55bis van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 16 maart 1968, gesteld door de Politierechtbank te Aarlen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit rechter J.-P. Snappe, waarnemend voorzitter, voorzitter M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van rechter J.-P. Snappe,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 26 augustus 2010 in zake het openbaar ministerie tegen R.L., waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 1 september 2010, heeft de Politierechtbank te Aarlen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 55 en 55*bis* van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het uitgesloten is dat de rechter de bepalingen toepast bedoeld in artikel 38, § 2*bis*, van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer of die welke inzonderheid wordt bedoeld in artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie ? ».

De Ministerraad heeft een memorie ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 7 juni 2011 :

- is verschenen : Mr. C. Cornet *loco* Mr. F. Libert, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers F. Daoût en E. De Groot verslag uitgebracht;

- is de voornoemde advocaat gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Op 14 augustus 2010 wordt R.L. te Aarlen onderworpen aan een alcoholcontrole waaruit een alcoholconcentratie van 0,75 mg/l uitgeademde alveolaire lucht blijkt. Rekening houdend met het vonnis van de Politierechtbank te Aarlen van 2 december 2009 dat in kracht van gewijsde is gegaan, verkeert de betrokkene in staat van wettelijke herhaling, zodat de procureur des Konings beslist zijn rijbewijs onmiddellijk voor 14 dagen, tot 27 augustus 2010, in te trekken.

R.L. dient op 25 augustus 2010 voor de Politierechtbank te Aarlen te verschijnen teneinde zijn verweermiddelen met betrekking tot de vordering tot verlenging van de onmiddellijke intrekking van zijn rijbewijs op 14 augustus 2010 naar voren te brengen. Uitspraak doende in het kader van die vordering tot verlenging, beslist de verwijzende rechter aan het Hof de prejudiciële vraag te stellen die te dezen aan het Hof is voorgelegd.

III. *In rechte*

- A -

A.1. In zijn memorie geeft de Ministerraad eerst een overzicht van de in het geding zijnde bepalingen, waarbij hij verschillende uittreksels uit de parlementaire voorbereiding die tot de aanneming ervan heeft geleid overneemt.

A.2. De Ministerraad doet opmerken dat het Hof zich driemaal heeft uitgesproken over de aard van de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs. Zo komt het Hof in zijn arrest nr. 105/2001 van 13 juli 2001 tot het besluit dat de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs moet worden beschouwd als een tijdelijke veiligheidsmaatregel en niet als een strafsanctie. Het Hof leidt daaruit af dat het feit dat de regeling die een minnelijke schikking of het verval van de strafvordering tegen betaling van een geldsom mogelijk maakt, alleen kan worden toegepast op het verval van het recht tot sturen en niet op de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs, nauw samenhangt met de betrokken maatregel, die strafrechtelijk van aard is in het eerste geval en dat niet is in het tweede geval.

In zijn arrest nr. 154/2004 van 22 september 2004 heeft het Hof artikel 25 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid vernietigd om reden dat die bepaling, door de onmiddellijke intrekking door het openbaar ministerie van een rijbewijs voor een maximumduur van drie maanden zonder het optreden van een rechter mogelijk te maken, onevenredige gevolgen met zich meebrengt en derhalve de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Ter gelegenheid van dat arrest heeft het Hof echter eraan herinnerd dat de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs, onder bepaalde voorwaarden, kan worden beschouwd als een tijdelijke veiligheidsmaatregel en niet als een strafsanctie. Dat principe is voorts in herinnering gebracht in het arrest nr. 156/2004 van het Hof van 22 september 2004.

A.3. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in de zaak *Escoubet t. België* van 28 oktober 1999, en het Hof van Cassatie, in een arrest van 7 januari 1998, zijn eveneens van oordeel geweest dat de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens valt.

In een arrest van 1 maart 2006, ten slotte, heeft het Hof van Cassatie geoordeeld dat in het geval van een beveiligingsmaatregel, het uitstel niet toepasselijk is.

A.4.1. Wat meer in het bijzonder de door de verwijzende rechter gestelde prejudiciële vraag betreft, wijst de Ministerraad erop dat die in werkelijkheid alleen betrekking heeft op de eventuele onbestaanbaarheid van artikel 55*bis* van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De vraag heeft immers geen betrekking op de maatregel van de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs maar op de verlengingsprocedure vervat in dat artikel 55*bis* en op de toepassing van strafuitvoeringsmaatregelen in dat kader. Daaruit zou volgen dat, in zoverre de vraag betrekking heeft op artikel 55 van de wet van 16 maart 1968, zij geen antwoord zou behoeven.

A.4.2. De Ministerraad betoogt dat de twee in de vraag aangewezen categorieën van personen niet vergelijkbaar zijn, gelet op de verschillende aard van de overwogen maatregelen. Aldus hebben zowel het Hof van Cassatie als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs moet worden beschouwd als een tijdelijke veiligheidsmaatregel, dat wil zeggen een administratieve maatregel die geval per geval door het openbaar ministerie wordt genomen, rekening houdend met zijn beoordelingsbevoegdheid, en niet als een strafsanctie in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in tegenstelling met het verval van het recht tot sturen, dat wel degelijk een strafsanctie vormt.

Dat verschil in behandeling zou voortvloeien uit de wil van de wetgever zelf, die in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot de verschillende wijzigingen van de in het geding zijnde bepalingen steeds erop heeft gewezen dat het gaat om een veiligheidsmaatregel en niet om een strafsanctie. De verschillende aard van de twee sancties zou in de reeds geciteerde rechtspraak van het Hof zijn bevestigd. Het punt dat in de prejudiciële vraag wordt besproken zou echter de niet-toepasselijkheid van de strafuitvoeringsmaatregelen zijn, namelijk het uitstel, met toepassing van artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, of nog de uitvoering van een verval van het recht tot sturen enkel tijdens de weekends en op feestdagen, zoals dat voortvloeit uit artikel 38, § 2*bis*, van de wet van 16 maart 1968.

In de rechtsleer zou voorts worden bevestigd dat de intrekking van het rijbewijs wel degelijk een veiligheidsmaatregel is, ondanks de aanrekening van rechtswege van de duur van die intrekking op een later verval van het recht tot sturen dat deel uitmaakt van de hoofdstraf die is opgelegd voor het begane misdrijf.

A.5. Rekening houdend met het feit dat de in het geding zijnde categorieën niet voldoende vergelijkbaar zouden zijn, zou daaruit dienen te worden afgeleid dat de prejudiciële vraag geen antwoord behoeft.

- B -

B.1. Aan het Hof is een vraag gesteld over de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 55 en *55bis* van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 16 maart 1968, (hierna : Wegverkeerswet) in zoverre zij de rechter niet toelaten de bepalingen toe te passen van artikel 38, § *2bis*, van dezelfde wet of van artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.

B.2.1. Artikel 55 van de Wegverkeerswet bepaalt :

« Het rijbewijs of het als zodanig geldend bewijs kan onmiddellijk ingetrokken worden :

1° in de gevallen bedoeld in de artikelen 60, §§ 3 en 4 en *61ter*, § 1;

2° indien de bestuurder de vlucht neemt om zich aan de dienstige vaststellingen te onttrekken;

3° indien het verkeersongeval, dat klaarblijkelijk aan een zware fout van de bestuurder te wijten is, aan een ander ernstige verwondingen of de dood heeft veroorzaakt;

4° indien de bestuurder of de persoon die hem begeleidt met het oog op de scholing, vervallen is verklaard van het recht tot het besturen van een motorvoertuig van de categorie van het voertuig dat hij gebruikt;

5° indien de bestuurder een van de speciaal door de Koning aangewezen overtredingen bedoeld in artikel 29 van de tweede, derde of vierde graad heeft begaan of indien de bestuurder de toegelaten maximumsnelheid met meer dan 20 kilometer per uur heeft overschreden binnen een bebouwde kom, zone 30, schoolomgeving, woonerf of erf of indien de bestuurder de toegelaten maximumsnelheid met meer dan 30 kilometer per uur heeft overschreden;

6° indien de bestuurder een overtreding heeft begaan van artikel *62bis*.

Indien de bestuurder, in de gevallen bedoeld onder 1° of 4°, begeleid wordt met het oog op de scholing, kan het rijbewijs waarvan de begeleider houder is, onmiddellijk ingetrokken worden.

Onmiddellijke intrekking wordt bevolen door de procureur des Konings. Onmiddellijke intrekking kan echter alleen door de procureur-generaal bij het hof van beroep worden gelast indien de feiten tot de bevoegdheid van dit hof behoren.

De bestuurder of de persoon die begeleidt, bedoeld in de bepalingen van het eerste lid, 1° of in het tweede lid, is gehouden zijn rijbewijs of het als zodanig geldend bewijs in te leveren op verzoek van de politie, na vordering van het openbaar ministerie dat de intrekking heeft bevolen. Doet hij dit niet, dan mag dit openbaar ministerie het in beslag nemen van het document bevelen.

De politie deelt aan de betrokkene mede welk openbaar ministerie de intrekking van het rijbewijs heeft bevolen ».

Artikel 55*bis* van dezelfde wet bepaalt :

« § 1. De procureur des Konings kan een beschikking tot verlenging van de intrekking met ten hoogste drie maanden vorderen voor de politierechtbank.

Tussen de datum van de dagvaarding en de datum van verschijning moet een termijn van ten minste zeven dagen gelaten worden.

Artikel 146, tweede en derde lid, van het Wetboek van strafvordering is van toepassing.

Onverminderd de wettelijke bepalingen bevat de dagvaarding tevens een opgave van de feiten die de gedaagde in die stand van het onderzoek ten laste worden gelegd.

§ 2. De politierechtbank doet uitspraak in openbare terechtzitting binnen vijftien dagen na de beslissing tot intrekking door het openbaar ministerie.

De beschikking tot verlenging van de intrekking vermeldt nauwkeurig, maar op een wijze die beknopt mag zijn, de feiten die de gedaagde in die stand van het onderzoek ten laste worden gelegd en de redenen waarom de rechter de intrekking door de procureur des Konings verlengt.

De beslissing over de kosten wordt aangehouden teneinde er over te beslissen overeenkomstig artikel 162 van het Wetboek van strafvordering.

Tegen deze beschikking tot verlenging van de intrekking is enkel verzet mogelijk overeenkomstig artikel 187, eerste tot vierde lid, van het Wetboek van strafvordering.

Het verzet schorst de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking niet.

§ 3. De politierechter belast met de behandeling ten gronde, is niet gebonden door de omschrijving van de feiten zoals weerhouden naar aanleiding van de aflevering van de beschikking tot verlenging van de intrekking.

§ 4. In afwijking van § 1 kan de procureur des Konings of, bij delegatie, een officier van gerechtelijke politie, op het ogenblik van de intrekking, de dader van de overtreding oproepen om te verschijnen voor de politierechtbank of de correctionele rechtbank binnen een termijn van vijftien dagen.

Hij stelt hem in kennis van de beslissing een beschikking tot verlenging van de intrekking te vorderen, geeft een opgave van de feiten die hem ten laste worden gelegd alsook de plaats, de dag en het uur van de zitting van de politierechtbank en deelt hem mede dat hij het recht heeft een advocaat te kiezen.

Deze kennisgeving en mededeling worden in een proces-verbaal vermeld, waarvan hem onmiddellijk een kopie wordt overhandigd.

Deze kennisgeving geldt als dagvaarding om voor de politierechtbank te verschijnen.

§ 5. De procureur des Konings kan ten laste van de dader van de overtreding een beschikking tot hernieuwing van de verlenging met ten hoogste drie maanden vorderen bij de politierechtbank.

Hij dagvaardt de betrokkene overeenkomstig § 1 ten laatste vijftien dagen vóór het verstrijken van de termijn van de aanvankelijke beschikking.

§ 6. De politierechtbank doet in openbare terechtzitting uitspraak overeenkomstig §§ 2 en 3 vóór het verstrijken van de aanvankelijke beschikking tot verlenging.

§ 7. In afwijking van § 6 en op voorwaarde dat de procureur des Konings voor diezelfde zitting ten gronde heeft gedagvaard, kan de politierechtbank onmiddellijk kennis nemen van de grond van de zaak ».

B.2.2. Artikel 38, § 2*bis*, van dezelfde wet bepaalt :

« De rechter kan lastens iedere bestuurder houder van een rijbewijs of het als zodanig geldend bewijs, bevelen dat het effectief verval enkel wordt uitgevoerd :

- van vrijdag om 20 uur tot zondag om 20 uur;
- van 20 uur op de vooravond van een feestdag tot 20 uur op die feestdag ».

B.3. Zoals de Ministerraad doet opmerken, blijkt zowel uit de motivering van het door de verwijzende rechter gewezen vonnis als uit de bewoordingen van de aan het Hof voorgelegde vraag dat alleen de bestaanbaarheid van artikel 55*bis* van de Wegverkeerswet met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in het geding is.

Het Hof beperkt zijn onderzoek tot die bepaling.

B.4. Artikel 55 van de Wegverkeerswet beoogt de gevallen van onmiddellijke intrekking van het rijbewijs door het openbaar ministerie voor een maximumduur van vijftien dagen, terwijl artikel 55*bis* van dezelfde wet de verlenging toelaat van een dergelijke maatregel door de politierechter gedurende twee bijkomende periodes van ten hoogste drie maanden.

B.5.1. Op grond van artikel 55 van de Wegverkeerswet kan het openbaar ministerie onmiddellijk het rijbewijs intrekken van, onder meer, bestuurders die een zware verkeersovertreding begaan, bestuurders die rijden onder invloed van alcohol of andere stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden, bestuurders die door een zware fout een verkeersongeval teweegbrengen dat aan een ander ernstige verwondingen of zelfs de dood veroorzaakt, en bestuurders die de opsporing en de vaststelling van overtredingen tegenwerken.

Volgens de parlementaire voorbereiding van het voormelde artikel 55 strekt de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs ertoe de verkeersveiligheid te bevorderen. De wetgever was van oordeel dat « de onmiddellijke intrekking van het rijbewijs [...] ertoe [zou] bijdragen de gevaarlijke bestuurders, in afwachting dat er een rechterlijke beslissing getroffen wordt, uit het verkeer te verwijderen en [...] de bestuurders tot het nakomen van de reglementen [zou] aanzetten » (*Parl. St.*, Senaat, 1962-1963, nr. 68, p. 9; *Parl. St.*, Kamer, 1989-1990, nr. 1062/7, p. 65).

B.5.2. Een dergelijke maatregel kan onder bepaalde voorwaarden worden beschouwd als een tijdelijke beveiligingsmaatregel en niet als een strafsanctie. Hij houdt geen beslissing in over de gegrondheid van een strafvervolging in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (in dezelfde zin : EHRM, 28 oktober 1999, *Escoubet t. België*).

B.6.1. Met zijn arrest nr. 154/2004 van 22 september 2004 heeft het Hof artikel 25 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid vernietigd, dat de procureur des Konings de mogelijkheid bood de intrekking van het rijbewijs tweemaal te verlengen voor een termijn van één maand :

« B.5.4. De bestreden bepaling dient te worden vernietigd omdat zij niet in een jurisdictioneel optreden voorziet, noch ten aanzien van de aanvankelijke beslissing, die

vanwege de verlenging ervan tot maximaal één maand niet langer beantwoordt aan de noodzaak tot het onmiddellijk nemen van maatregelen van beperkte duur in het belang van de verkeersveiligheid, noch ten aanzien van de mogelijkheid die beslissing tweemaal te verlengen voor dezelfde duur ».

B.6.2. Naar aanleiding van dat arrest heeft de wetgever het in het geding zijnde artikel 55*bis* aangenomen.

Dat artikel vindt zijn oorsprong in een amendement nr. 73 bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 7 februari 2003 houdende diverse bepalingen inzake verkeersveiligheid, dat heeft geleid tot het aannemen van de wet van 20 juli 2005 tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer (*Belgisch Staatsblad*, 11 augustus 2005).

Dat amendement werd als volgt verantwoord :

« De noodzaak van een verlenging van de intrekking kan zich opdringen. Het blijkt niet noodzakelijk de verschillende toepassingsgevallen in de wet op te sommen; met het oog op een uniforme toepassing is het wel aangewezen dat de minister van Justitie richtlijnen uitvaardigt, nadat hij het advies van het college van procureurs-generaal heeft ingewonnen.

De zinsnede ‘zetelend in strafzaken’ of ‘zetelend in strafrechtelijke zaken’ is verwarrend. De politierechter neemt slechts een veiligheidsmaatregel en doet, wat de feiten betreft, slechts uitspraak ten voorlopige titel.

Gelet op de korte tijdsperiode waarbinnen de politierechter een beslissing dient te nemen, is de procedure bij dagvaarding de enige procedure die aan de gedaagde de nodige waarborgen biedt inzake rechtszekerheid en rechten van verdediging.

Een dagvaardingstermijn van zeven dagen blijkt voldoende aangezien de debatten *in casu* zich beperken tot de noodzaak van een dergelijke beveiligingsmaatregel en geen betrekking heeft [lees : hebben] op de strafmaat of de burgerrechtelijke aansprakelijkheid.

Terecht werd niet voorzien in de mogelijkheid van hoger beroep; het lijkt daarentegen wél aangewezen een mogelijkheid van verzet te voorzien. Het is immers nooit uitgesloten dat de dagvaarding de gedaagde niet heeft bereikt of dat de gedaagde niet ter terechtzitting kon aanwezig zijn ingevolge omstandigheden onafhankelijk van zijn wil.

Anderzijds is het aangewezen de toepasselijkheid van artikel 146 al. 3 van het Wetboek van strafvordering te voorzien voor gevallen waarin het verder onderzoek van de eerstvolgende dagen ernstige aanwijzingen heeft opgeleverd dat een dergelijke verlenging zich opdringt.

In elk geval dient de rechter te motiveren waarom hij een verlenging van de intrekking noodzakelijk acht.

De opname in artikel 55*bis* in ontwerp van de verplichting plaats, dag en uur van de zitting en het recht op een advocaat te vermelden, is overbodig, aangezien deze verplichting elders in het Wetboek van strafvordering en het Gerechtelijk Wetboek op uitvoerigere wijze geregeld is; daarentegen is wel belangrijk te vermelden dat de feiten omschreven worden, zoals ze zich op dat ogenblik van de stand van het onderzoek laten omschrijven. Het is immers niet uitgesloten dat verder onderzoek (bvb. de bloedanalyse) of het later overlijden van een verkeersslachtoffer een herkwalificatie van de feiten noodzakelijk maakt » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1428/013, pp. 3 en 4).

B.7. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 20 juli 2005 blijkt dat de maatregel die erin bestaat een intrekking van het rijbewijs te verlengen, ertoe strekt bestuurders uit het verkeer te verwijderen die, na het verstrijken van de aanvankelijke termijn van intrekking van het rijbewijs, voor zichzelf of voor andere weggebruikers een dusdanig gevaar blijven vormen dat het noodzakelijk is op te treden zonder te moeten wachten op een eventuele jurisdictionele beslissing ten gronde.

B.8. In die omstandigheden moet een dergelijke door de politierechtbank genomen beslissing, die geen enkele beslissing met betrekking tot de gegrondheid van een strafvervolging impliceert, worden beschouwd als een beveiligingsmaatregel die, rekening houdend met de doelstelling die ermee wordt nagestreefd, kan verantwoorden dat de bestuurders op wie ze wordt toegepast en diegenen aan wie een straf van vervallenverklaring van het recht tot sturen wordt opgelegd, verschillend worden behandeld.

Om zijn doel te bereiken, kan een dringende en tijdelijke beveiligingsmaatregel immers erin bestaan een rijbewijs volledig in te trekken, terwijl de rechter die een strafrechtelijke veroordeling uitspreekt, de straf die hij oplegt kan moduleren rekening houdend met individuele factoren. Het staat dus niet aan de politierechter bij wie een vordering tot verlenging van de intrekking van het rijbewijs aanhangig is gemaakt, een beroep te doen op de wijzen waarop de straf kan worden geïndividualiseerd.

B.9. Rekening houdend met de aard van de in het geding zijnde maatregel, is het redelijk verantwoord dat op de bestuurders aan wie de politierechtbank een verlenging van de intrekking van het rijbewijs oplegt, niet de bepalingen kunnen worden toegepast van artikel 38, § 2*bis*, van de Wegverkeerswet of van artikel 8 van de wet van 29 juni 1964

betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, aangezien die bepalingen in beginsel slechts kunnen worden toegepast in het kader van de uitspraak van een strafsanctie. De verlenging van de intrekking van het rijbewijs zou immers haar doel voorbijschieten indien dergelijke bepalingen van toepassing zouden kunnen zijn.

Bovendien wordt niet op onevenredige wijze afbreuk gedaan aan de rechten van de betrokken bestuurders, aangezien de bijzonder gemotiveerde beschikking tot verlenging van de intrekking van het rijbewijs wordt genomen door een onafhankelijke en onpartijdige rechter die, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, beoordeelt of er al dan niet reden is om ze uit te spreken.

B.10. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 55*bis* van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 16 maart 1968, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 14 juli 2011.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J.-P. Snappe